
การพัฒนาผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี จากเศษผ้าทอเหลือใช้

กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า
ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

มัลลิกา จงจิตต์^{1*} กฤตพร ชูแสง²

Product Development of Robes and Women's Accessories from Woven Fabrics
Waste of Sewing Enterprises and Arts and Crafts from Cloth of Khao Kaeo Si Somboon
Subdistrict, Thung Saliam District, Sukhothai Province

Manlika Jongchit^{1*} Krittaporn Chooseng²

¹ อาจารย์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

¹ Lecture, Faculty of Home Economics Technology, Rajamangala University of Technology Phra Nakhon

² Assistant Professor, Faculty of Home Economics Technology, Rajamangala University of Technology Phra Nakhon

* Corresponding author. E-mail address: manlika.j@rmutp.ac.th

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษารูปแบบเสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี สู่การออกแบบและพัฒนารูปแบบเสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี จากเศษผ้าทอเหลือใช้ พัฒนาเสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย ให้เกิดรูปแบบผลิตภัณฑ์ที่ทันสมัย ใช้งานได้จริงในชีวิตประจำวันอย่างมีประสิทธิภาพ และถ่ายทอดเทคโนโลยีการพัฒนาผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ โดยมีกลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย จำนวน 30 คน ผลการวิจัย พบว่า การออกแบบและพัฒนารูปแบบเสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ ให้เกิดรูปแบบผลิตภัณฑ์ที่ทันสมัย ใช้งานได้จริงในชีวิตประจำวันอย่างมีประสิทธิภาพ คณะผู้วิจัยออกแบบผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกาย โดยมีความคิดจากการใช้ศิลปะวัฒนธรรมรวมกับการใช้ประโยชน์จากเศษผ้าเหลือใช้ จากกระบวนการออกแบบให้เกิดผลิตภัณฑ์ที่มีความร่วมสมัย ดูทันสมัยเหมาะสมกับเพศและอายุของผู้ใช้งาน รวมถึงโอกาสการใช้งานผลิตภัณฑ์อีกด้วย ซึ่งชุมชนสามารถทำและเกิดรายได้แก่ชุมชนอีกทางหนึ่ง ในงานวิจัยนี้ มีการพัฒนารูปแบบเสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ อนุรักษ์ศิลปะไทย ซึ่งชุมชนสามารถทำและเกิดรายได้แก่ชุมชน โดยออกแบบและพัฒนาตัดเย็บเป็นผลิตภัณฑ์ต้นแบบ เสื้อคลุม หมวก กระเป๋า และรองเท้า จำนวน 4 ผลิตภัณฑ์ๆ ละ 5 ต้นแบบ รวมทั้งสิ้น 20 ต้นแบบ และคัดเลือกประเภทละ 1 ต้นแบบ ผลการถ่ายทอดเทคโนโลยีการพัฒนาผลิตภัณฑ์ ดำเนินการถ่ายทอดความรู้ โดยจัดอบรมเชิงปฏิบัติการภาคทฤษฎี และ ภาคปฏิบัติระยะเวลาในการถ่ายทอดความรู้ พบว่า ผู้เข้าร่วมโครงการได้รับความรู้เกี่ยวกับการเรื่องการแปรรูป เศษผ้า เรียนรู้ กระบวนการพัฒนาผลิตภัณฑ์การออกแบบและตัดเย็บ ผู้เข้าอบรม ลงมือปฏิบัติการและพัฒนาผลิตภัณฑ์ ตามที่ทางนักวิจัยได้จัดเตรียมอุปกรณ์ไว้ และประเมินผลโดยใช้แบบสอบถาม

ความพึงพอใจของผู้เข้ารับการอบรม และความพึงพอใจต่อหลักสูตรถ่ายทอดเทคโนโลยีการพัฒนาผลิตภัณฑ์ พบว่า ภาพรวมกลุ่มเป้าหมาย ส่วนใหญ่มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด โดยพึงพอใจมากที่สุดในด้านคุณค่าและประโยชน์ใช้สอย ค่าเฉลี่ย 4.87 ด้านวัสดุอุปกรณ์ ค่าเฉลี่ย 4.82 ด้านวิทยากร ค่าเฉลี่ย 4.73 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ค่าเฉลี่ย 4.60 ด้านเนื้อหาสาระของหลักสูตร ค่าเฉลี่ย 4.59 ด้านการออกแบบ ค่าเฉลี่ย 4.50

คำสำคัญ : เสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี เศษผ้าทอเหลือใช้ ศิลปะประดิษฐ์จากผ้า

ABSTRACT

The purpose of this research is to study the patterns of robes and accessories for women's clothing to the design and development of coat patterns and women's accessories from leftover woven fabrics Developing robes and accessories for women's clothing from leftover fabric scraps Sewing community enterprises and arts and crafts from cloth Khao Kaew Si Sombun Subdistrict Thung Saliam District Sukhothai Province to create a modern product model It can be used effectively in everyday life. and transferring the technology to develop robes and accessories for women's clothing from waste weaving fabrics with a target group Including members of the sewing community enterprise group and the arts and crafts from cloth Khao Kaew Si Sombun Subdistrict Thung Saliam District Sukhothai Province, 30 people. The results of the research revealed that the design and development of robes and women's clothing accessories from waste weaving fabrics. to create a modern product model It can be used effectively in everyday life. The research team designs coats and accessories. The idea is based on the use of art and culture combined with the utilization of leftover fabrics. From the design process, products are created that are contemporary, modern, and suitable for the gender and age of the user. Including the opportunity to use the product as well which the community can make and generate income for the community in another way In this research There is a development of robes and accessories for women's clothing from waste weaving. Conserving Thai Arts which the community can make and generate income for the community By designing and developing sewing into prototype products, coats, hats, bags and shoes, in the amount of 4 products, 5 prototypes each, totaling 20 prototypes and one prototype is selected for each type. By designing and developing sewing into prototype products, coats, hats, bags and shoes, in the amount of 4 products, 5 prototypes each, totaling 20 prototypes and one prototype is selected for each type. Prototype results of product development technology transfer carry out knowledge transfer By organizing theoretical and practical workshops, the time for transferring knowledge was found that the project participants received knowledge about rag processing. Product development process, design and sewing. Participants practice and develop products. According to the researchers have prepared the equipment. and evaluated by using the trainee's satisfaction questionnaire. and satisfaction with the product development technology transfer program It was found that the overview of the target group Most of them had the highest level of satisfaction. They were

most satisfied in terms of value and utility, an average of 4.87, materials, an average of 4.82, speakers, an average of 4.73, facilities, an average of 4.60, contents of the curriculum, an average of 4.59, design, an average of 4.50.

Key words: Robes and Women's Accessories, Woven Fabrics Waste, Arts and Crafts from Cloth.

บทนำ

วิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์ ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลียง จังหวัดสุโขทัย เป็นกลุ่มวิสาหกิจที่พึ่งพาตนเองและมีสมาชิกภายในกลุ่มที่หลากหลายทั้งบุคคลทั่วไปและคนที่มีความบกพร่องทางการเคลื่อนไหว สมาชิกภายในกลุ่มรวมกันประมาณ 30-50 คน ประธานกลุ่มได้แก่ คุณพรพร มาตี เป็นผู้ที่มีความบกพร่องทางการเคลื่อนไหวและไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคของตนเองจึงจัดตั้งกลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์ขึ้นมา ผลิตภัณฑ์ที่จัดทำจำหน่ายส่วนใหญ่ ได้แก่ ผ้าทอหลายต่างๆ การตัดเย็บและการทำของที่ระลึกในรูปแบบต่างๆ ได้แก่ พวงกุญแจ กระเป๋าใส่โทรศัพท์ กระเป๋าใส่เหรียญ

จากการสัมภาษณ์ประธานกลุ่มวิสาหกิจชุมชน (สัมภาษณ์,นางพรพร มาตี,2561) ได้กล่าวไว้ว่า ด้วยยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป เทคโนโลยีที่ทันสมัยมากยิ่งขึ้น อินเทอร์เน็ตที่ทุกคนสามารถเข้าถึงได้อย่างรวดเร็วสินค้าที่มีเหมือนกัน ทำให้ออกการขายของกลุ่มลดลง ประกอบกับความรู้ของคนในกลุ่มมีไม่มากนัก เคยทำแบบไหนก็ทำแบบนั้นมาโดยตลอด จึงเป็นสาเหตุที่คณะผู้วิจัย ต้องพัฒนาความรู้และพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้มีความโดดเด่นและน่าสนใจให้กับคนในกลุ่มสร้างอัตลักษณ์ที่เป็นรูปธรรมพร้อมกับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไปในอนาคตการพัฒนาผลิตภัณฑ์และสินค้าเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อการจัดทำจำหน่าย เนื่องจากวิวัฒนาการและความเปลี่ยนแปลงอย่างไม่หยุดนิ่งของสังคม ทำให้ผู้บริโภคไม่ชอบความจำเจ และมองหาทางเลือกใหม่ของสินค้าเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเองอยู่เสมอ ดังนั้นการพัฒนาผลิตภัณฑ์ จึงเป็นสิ่งสำคัญในการปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์ให้ตรงกับความต้องการของผู้บริโภค โดยพัฒนารูปแบบด้านตัวผลิตภัณฑ์ ถือเป็นเครื่องมือที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งและเป็นกลยุทธ์ที่ก่อให้เกิดผลิตภัณฑ์ในเชิงพาณิชย์ได้

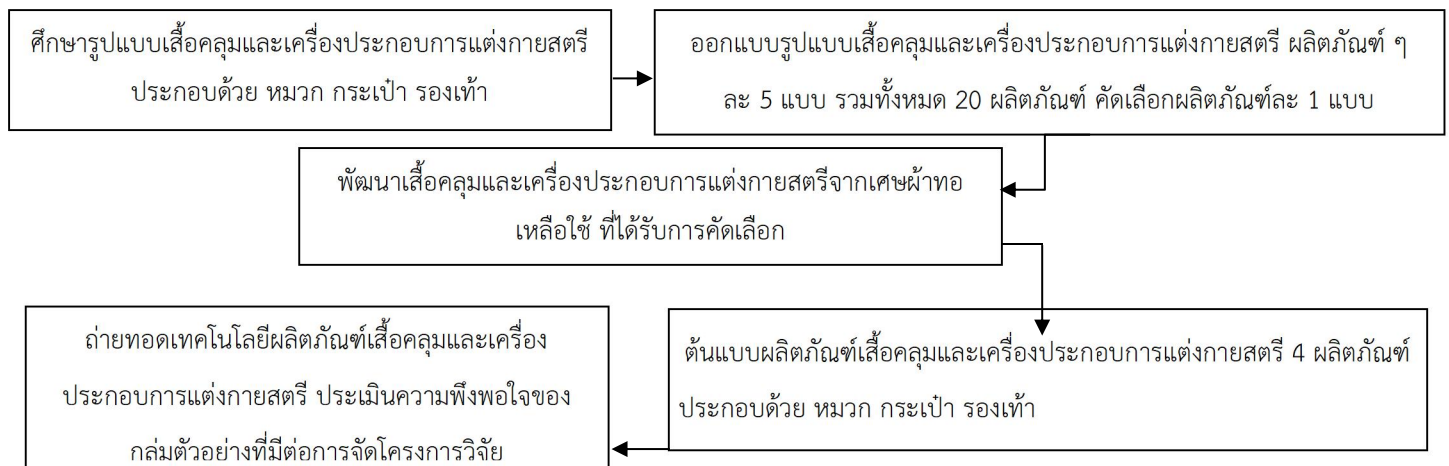
จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น คณะผู้วิจัยได้ลงพื้นที่สัมภาษณ์คุณพรพร มาตี ประธานกลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์ที่มีสมาชิกเป็นผู้พิการร่วมด้วย ได้กล่าวว่าผลิตภัณฑ์ของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์ในปัจจุบันมีจำหน่ายมากมายและส่วนใหญ่มีรูปแบบที่คล้ายกัน จึงทำให้ผลิตภัณฑ์ของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์ ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ ไม่มีความโดดเด่นในเชิงภาพลักษณ์เท่าที่ควร และด้วยในชุมชนมีร้านตัดเย็บเสื้อผ้าท้องถิ่นจำนวนมาก จึงอยากนำเศษผ้าทอเหลือใช้จากการตัดเย็บเสื้อผ้ามาใช้ให้เกิดประโยชน์มากยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยประยุกต์แนวคิดหลักการใช้ซ้ำ (Reuse) กับกระบวนการออกแบบที่เป็นขั้นตอน แล้วสร้างเป็นต้นแบบผลิตภัณฑ์ให้แก่ชุมชน เพื่อให้สามารถนำเศษผ้าไปผลิตใช้ได้จริงตามความต้องการ และเน้นเศษผ้าเป็นส่วนประกอบหลักของชิ้นงานโดยไม่แปรรูป (สิงห์ 2552,113) ในการคัดเลือกเศษผ้ามาใช้ในการออกแบบนั้น ผู้วิจัยเลือกจากเศษผ้าที่มีรูปร่างที่ซ้ำกันเป็นจำนวนมากและเป็นเศษผ้าที่มีเพิ่มเติมบ่อยครั้งจากกระบวนการตัดเย็บเครื่องแต่งกายในรูปแบบซ้ำเดิม เพื่อให้งานออกแบบที่ผลิตออกมานั้นส่งผลให้ชุมชนสามารถผลิตชิ้นงานจากเศษผ้าเพื่อจัดทำจำหน่ายเองได้ สามารถพัฒนาศักยภาพของตนเอง และอยู่ได้ด้วยตนเองอย่างยั่งยืนโดยไม่ต้องพึ่งพาการผลิตจากชุมชนภายนอก สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับเศษผ้าที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้อีกด้วย โดยผู้วิจัยได้สร้างเกณฑ์ในการคัดเลือกเศษผ้าที่จะนำมาใช้ในการออกแบบ คือเลือกเศษผ้าต้องเป็นชิ้นที่มีขนาดชัดเจน ขาดที่แตกต่างกันและเล็กจนไม่สามารถนำมาต่อเป็นชิ้นเป็นอันได้ เศษผ้าต้องไม่มีรอยเปื้อนสกปรก หรือขาด

วัน ไม่สวยงามจนพัฒนาต่อเป็นงานออกแบบไม่ได้ เนื่องจากเศษผ้ามีความหลากหลาย การนำเศษผ้าไปออกแบบผลิตผลงานควรทราบสีและลวดลายของผ้านั้นก่อน เพื่อจะได้เลือกรูปแบบของการออกแบบที่เหมาะสมกับผ้านั้นได้ (เสาวลักษณ์ 2545, 10) ผู้วิจัยจึงทำการศึกษาลักษณะเฉพาะของเศษผ้าที่เหลือใช้จากกระบวนการตัดเย็บเสื้อผ้า และจัดกลุ่มเศษผ้าเพื่อนำมาออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี ประกอบด้วย หมวก กระเป๋า รองเท้า ที่ได้รับความนิยมในปัจจุบัน และสร้างความแตกต่างในตัวสินค้า

วัตถุประสงค์

1. เพื่อออกแบบและพัฒนาารูปแบบเสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี จากเศษผ้าที่เหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย
2. เพื่อถ่ายทอดเทคโนโลยีการพัฒนาผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี จากเศษผ้าที่เหลือใช้ และประเมินความพึงพอใจของกลุ่มเป้าหมายที่มีต่อการจัดโครงการวิจัย กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีการศึกษา/วิธีการวิจัย

การศึกษารังนี้เป็นการวิจัย แบบเจาะจง โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ซึ่งมีรายละเอียดวิธีการศึกษา ดังนี้

- 1) ศึกษารูปแบบเสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี ประกอบด้วย หมวก กระเป๋า รองเท้า
- 2) ออกแบบรูปแบบเสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี ผลิตภัณฑ์ ๕ แบบ รวมทั้งหมด 20 ผลิตภัณฑ์ คัดเลือกผลิตภัณฑ์ละ 1 แบบ

- 3) พัฒนาเสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ ที่ได้รับการคัดเลือก
- 4) ต้นแบบผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี 4 ผลิตภัณฑ์ ประกอบด้วย หมวก กระเป๋า รองเท้า
- 5) ถ่ายทอดเทคโนโลยีการผลิตผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี ประเมินความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการจัดโครงการวิจัย

ประชากร

ประชากร คือ สตรีกลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย จำนวนทั้งหมด 30 คน สำหรับถ่ายทอดเทคโนโลยีการผลิตเครื่องประกอบการแต่งกาย และตอบแบบสอบถาม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ

ส่วนที่ 1 การวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้ดำเนินโดยลงพื้นที่สัมภาษณ์เชิงลึก (Depth Interview) แบบตัวต่อตัว (Face – to – Face - Interview) กับผู้ให้ข้อมูลหลักเกี่ยวกับชุมชน และสมาชิกของชุมชนเพื่อกำหนดกรอบแนวทางในการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าทอเหลือใช้

ส่วนที่ 2 การวิจัยเชิงปริมาณ วิเคราะห์ผลที่ได้จากการวิจัยเชิงคุณภาพ จากนั้นทำการออกแบบและผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์ แล้วนำไปทำแบบสอบถามกลุ่มเป้าหมายตัวอย่าง และสอบถามความพึงพอใจของกลุ่มเป้าหมายต่อการจัดโครงการวิจัย เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวน โดยมีลักษณะการให้คะแนน ดังนี้ มากที่สุด 5 คะแนน, มาก 4 คะแนน, ปานกลาง 3 คะแนน, น้อย 2 คะแนน และน้อยที่สุด 1 คะแนน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษานี้ใช้สถิติเชิงพรรณนาสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย ได้แก่ การหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย เป็นเทคนิคการวิเคราะห์ข้อมูลที่ช่วยอธิบายความสัมพันธ์ของตัวแปรที่มีลักษณะข้อมูลอยู่ในระดับนามบัญญัติ (Nominal Data) เป็นระดับที่ใช้จำแนกความแตกต่างของสิ่งที่ต้องการวัดออกเป็นกลุ่ม ๆ

ผลการศึกษา

จากการศึกษาโครงการวิจัย เรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี จากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย ได้ผลการวิจัย แบ่งเป็น 2 ส่วน ตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. ผลด้านออกแบบและพัฒนาแบบเสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี จากเศษผ้าทอเหลือใช้

คณะนักวิจัยลงพื้นที่เพื่อสัมภาษณ์กลุ่มชุมชนที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย เช่น กลุ่มผลิตภัณฑ์วิสาหกิจชุมชน พบว่า ต้องการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าทอเหลือใช้ให้มีความโดดเด่นและทันสมัยและภายในกลุ่มยังไม่มีการผลิต อาจด้วยเหตุผลว่าทักษะความชำนาญ

ในการผลิตภัณฑ์หรือนำไปแปรรูปเป็นบรรจุภัณฑ์ต่าง ๆ จะเหมาะสมกว่า อาทิ กระเป๋าใส่เหรียญ กระเป๋าถือและกระเป๋าสะพาย ซึ่งปัจจุบันมีนักออกแบบและเจ้าของธุรกิจชาวไทย เริ่มหันมาให้ความสนใจ จะส่งผลให้ผ้าทอถูกนำไปใช้ในรูปแบบของผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ มากขึ้น ด้วยกระแสนิยม ในงานวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยออกแบบผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกาย ประกอบด้วย หมวก กระเป๋า และรองเท้า โดยใช้ประโยชน์จากเศษผ้าทอเหลือใช้ จากกระบวนการออกแบบให้เกิดผลิตภัณฑ์ที่มีความร่วมสมัย ดูทันสมัย เหมาะสมกับเพศและอายุของผู้ใช้งาน รวมถึงโอกาสการใช้งานผลิตภัณฑ์อีกด้วย ซึ่งชุมชนสามารถทำและเกิดรายได้แก่ชุมชน อีกทางหนึ่ง ในงานวิจัยนี้ มีการพัฒนารูปแบบเสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ อนุรักษ์ผ้าพื้นถิ่น ซึ่งชุมชนสามารถทำและเกิดรายได้แก่ชุมชน

ผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาจากเศษผ้าทอเหลือใช้ เพื่อแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ คือ (ก) เสื้อคลุม (ข) หมวก (ค) กระเป๋า (ง) รองเท้า

(ก)

(ข)

(ค)

(ง)

ภาพที่ 2 ผลการออกแบบและพัฒนารูปแบบเสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี จากเศษผ้าทอเหลือใช้

2. เพื่อถ่ายทอดเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี จากเศษผ้าทอเหลือใช้

ดำเนินการถ่ายทอดความรู้ โดยจัดอบรมเชิงปฏิบัติการภาคทฤษฎี และ ภาคปฏิบัติระยะเวลาในการถ่ายทอดความรู้ จำนวน 2 วัน ผู้เข้าร่วมโครงการ จำนวน 30 คน ระหว่างวันที่ 6 – 7 สิงหาคม พ.ศ. 2563 ณ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์ จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย ผู้เข้าร่วมโครงการได้รับความรู้เกี่ยวกับการเรื่องการแปรรูปเศษผ้า เรียนรู้ กระบวนการพัฒนาผลิตภัณฑ์การออกแบบและตัดเย็บ ผู้เข้าอบรม ลงมือปฏิบัติการและพัฒนาผลิตภัณฑ์ ตามที่ทางนักวิจัยได้ จัดเตรียมอุปกรณ์ไว้ และประเมินผลโดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เข้ารับการอบรม มีวิทยากรจำนวน 3 ท่าน ผู้ช่วยศาสตราจารย์เสาวลักษณ์ คงคาอุยฉาย อาจารย์กฤตพร ชูแสง และอาจารย์มัลลิกา จงจิตต์

ภาพที่ 3 ถ่ายทอดเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้

2.1 ความพึงพอใจต่อหลักสูตรการพัฒนาผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี จากเศษผ้าทอเหลือใช้
กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มเป้าหมายเป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 100.00 ส่วนใหญ่ อายุ 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.00 การศึกษา
อยู่ในระดับมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 63.33 อาชีพส่วนใหญ่เป็นแม่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 33.33 มีรายได้ต่อเดือน ส่วนใหญ่อยู่ที่

5,000 - 10,000 บาท ประสบการณ์ด้านการตัดเย็บเสื้อผ้าและเครื่องประกอบกระดุมต่างกาย พบว่า ส่วนใหญ่เคยทำจำหน่ายเป็นอาชีพเสริม คิดเป็นร้อยละ 73.33

2.2 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของกลุ่มเป้าหมาย

ตารางที่ 1 ผลความพึงพอใจด้านเนื้อหาสาระของหลักสูตร โครงการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมและเครื่องประกอบกระดุมต่างกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

ด้านเนื้อหาสาระของหลักสูตร	ค่าเฉลี่ย	ระดับความพึงพอใจ
1. สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร	4.80	มากที่สุด
2. ตรงกับความต้องการ	4.63	มากที่สุด
3. มีความน่าสนใจ	4.53	มากที่สุด
4. ระยะเวลาจัดอบรม	4.40	มาก
ค่าเฉลี่ย	4.59	มากที่สุด

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจต่อด้านเนื้อหาสาระของหลักสูตร โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.59 และจากการประเมินผลในแต่ละด้าน พบว่า กลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร มีค่าเฉลี่ย 4.80 อยู่ในระดับมากที่สุด ตรงกับความต้องการ มีค่าเฉลี่ย 4.63 อยู่ในระดับมากที่สุด มีความน่าสนใจ มีค่าเฉลี่ย 4.53 อยู่ในระดับมากที่สุด ระยะเวลาจัดอบรม มีค่าเฉลี่ย 4.40 อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 2 ผลความพึงพอใจด้านการออกแบบ โครงการวิจัย เรื่องการพัฒนาเสื้อคลุมและผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบกระดุมต่างกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

ด้านการออกแบบ	ค่าเฉลี่ย	ระดับความพึงพอใจ
1. มีความแปลกใหม่	4.33	มาก
2. มีการนำวัสดุในท้องถิ่นมาประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสม	4.53	มากที่สุด
3. มีรูปแบบสอดคล้องกับความต้องการ หรือความนิยมในปัจจุบัน	4.63	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.50	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจต่อด้านการออกแบบ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.50 และจากการประเมินผลในแต่ละด้าน พบว่า กลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจการออกแบบมีรูปแบบสอดคล้องกับความต้องการ หรือความนิยมในปัจจุบัน มีค่าเฉลี่ย 4.63 อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา มีการนำวัสดุในท้องถิ่นมาประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสม มีค่าเฉลี่ย 4.53 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีความแปลกใหม่ มีค่าเฉลี่ย 4.33 อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 3 ผลความพึงพอใจด้านวิทยากร โครงการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

ด้านวิทยากร	ค่าเฉลี่ย	ระดับความพึงพอใจ
1. มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้	4.83	มากที่สุด
2. สนใจผู้เรียนอย่างทั่วถึง	4.80	มากที่สุด
3. มีมนุษยสัมพันธ์	4.77	มากที่สุด
4. ตรงต่อเวลา	4.67	มากที่สุด
5. มีวิธีการสอนที่น่าสนใจ	4.57	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.73	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจต่อด้านวิทยากร โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.73 และจากการประเมินผลในแต่ละด้าน พบว่า กลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจต่อความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.83 รองลงมาสนใจผู้เรียนอย่างทั่วถึง อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.80 มีมนุษยสัมพันธ์ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.77 ตรงต่อเวลา อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.67 และวิธีการสอนที่น่าสนใจ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.77

ตารางที่ 4 ผลความพึงพอใจด้านวัสดุอุปกรณ์ โครงการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

ด้านวัสดุอุปกรณ์	ค่าเฉลี่ย	ระดับความพึงพอใจ
1. วัสดุ อุปกรณ์เพียงพอ	4.83	มากที่สุด
2. วัสดุ อุปกรณ์มีความเหมาะสมกับการใช้งาน	4.90	มากที่สุด
3. วัสดุ อุปกรณ์มีคุณภาพ	4.80	มากที่สุด
4. วัสดุ มีความทันสมัย	4.73	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.82	มากที่สุด

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจต่อด้านวัสดุอุปกรณ์ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.82 และจากการประเมินผลในแต่ละด้าน พบว่า กลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจต่อวัสดุอุปกรณ์มีความเหมาะสมกับการใช้งาน อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.90 รองลงมาวัสดุอุปกรณ์เพียงพอ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.83 วัสดุอุปกรณ์มีคุณภาพ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.80 และวัสดุ มีความทันสมัย อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.73

ตารางที่ 5 ผลความพึงพอใจด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โครงการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ค่าเฉลี่ย	ระดับความพึงพอใจ
1. ความเหมาะสมของสถานที่	4.50	มากที่สุด
2. ความเพียงพอของสิ่งอำนวยความสะดวกทั่วไป	4.53	มากที่สุด
3. การจัดอาหารว่างและอาหารกลางวัน เหมาะสม และเพียงพอ	4.67	มากที่สุด
4. มีการให้บริการและอำนวยความสะดวกของทีมงาน ผู้จัดโครงการเป็นอย่างดี	4.67	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.60	มากที่สุด

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจต่อด้านวัสดุอุปกรณ์ โดยรวบอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.60 และจากการประเมินผลในแต่ละด้าน พบว่า กลุ่มเป้าหมาย มีความพึงพอใจมีการให้บริการและอำนวยความสะดวกของทีมงาน ผู้จัดโครงการเป็นอย่างดี และการจัดอาหารว่างและอาหารกลางวัน เหมาะสมและเพียงพอ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.67 รองลงมาความเพียงพอของสิ่งอำนวยความสะดวกทั่วไป อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.53 และความเหมาะสมของสถานที่ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.50

ตารางที่ 6 ผลความพึงพอใจด้านคุณค่าและประโยชน์ใช้สอย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี จากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

ด้านคุณค่าและประโยชน์ใช้สอย	ค่าเฉลี่ย	ระดับความพึงพอใจ
1. เป็นการส่งเสริมอนุรักษ์วัฒนธรรมเศษผ้าพื้นเมือง	4.90	มากที่สุด
2. เป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับเศษผ้าพื้นเมืองในจังหวัดสุโขทัย	4.83	มากที่สุด
3. ผลิตภัณฑ์มีความเหมาะสมในการนำไปใช้ประโยชน์	4.87	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.87	มากที่สุด

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจต่อด้านคุณค่าและประโยชน์ใช้สอย โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.87 และจากการประเมินผลในแต่ละด้าน พบว่า กลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจเป็นการส่งเสริมอนุรักษ์วัฒนธรรม เศษผ้าพื้นเมือง อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.90 รองลงผลิตภัณฑ์มีความเหมาะสมในการนำไปใช้ประโยชน์ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.87 และเป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับเศษผ้าพื้นเมืองในจังหวัดสุโขทัย ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.83

การอภิปรายผล

ผลการวิจัยมีตามประเด็นที่สอดคล้องกับงานวิจัยต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

การนำเศษผ้าไปใช้ในการออกแบบ มีผลการวิจัยสอดคล้องกับ งานวิจัยของ ปิยะนุช กมลวิศิษฐ์ (2552) ที่พบว่า การจัดกลุ่มและสร้างเกณฑ์ในการเลือกเศษผ้าตามขนาดจะช่วยให้สามารถนำเศษผ้าไปใช้ในการออกแบบและประยุกต์ได้ง่ายขึ้น อีกทั้งผลการวิจัยยังสอดคล้องกับรัตนลักษณ์ ปัญจภูมิพัฒน์ (2551) ที่ว่า การเลือกใช้เศษผ้าไปใช้ในการออกแบบผลิตภัณฑ์ใหม่ ต้องเป็นเศษผ้าไม่เปื้อน ไม่สกปรก สีไม่ตก ไม่มีตำหนิจากการทอหรือย้อม เพราะจะมีผลต่ออารมณ์ความรู้สึกของผู้ซื้อ

การออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์เสื้อผ้าและเครื่องประกอบการแต่งกาย มีผลการวิจัยสอดคล้องกับ พลวัต เพชรนารอด และวชิ อินทรักษ์ (2551) ที่ว่า การกำหนดรูปแบบในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของชุมชนต้องมีการพัฒนาแนวคิดที่แตกต่างจากเดิม แต่ยังคงความเป็นพื้นเมืองและมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวนั้น มีความสำคัญกับการออกแบบผลิตภัณฑ์ใหม่ให้แก่ชุมชน และงานออกแบบที่เหมาะสมกับชุมชนต้องมีขั้นตอนการผลิตที่ไม่ซับซ้อนมากนัก สามารถผลิตได้ภายในชุมชน เป็นวัสดุประกอบที่หาได้ในชุมชน และยังสามารถพัฒนาแนวคิดและรูปแบบจากผลิตภัณฑ์นี้เพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์รูปแบบใหม่ได้

สรุปผล

1. ศึกษารูปแบบเสื้อผ้าและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี คณะนักวิจัยลงพื้นที่เพื่อสัมภาษณ์กลุ่มชุมชนที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย เช่น กลุ่มผลิตภัณฑ์วิสาหกิจชุมชน พบว่า ต้องการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าทอเหลือใช้ให้มีความโดดเด่นและทันสมัยและภายในกลุ่มยังไม่มีการผลิต อาจด้วยเหตุผลว่าทักษะความชำนาญในการผลิตผลิตภัณฑ์หรือนำไปแปรรูปเป็นบรรจุภัณฑ์ต่าง ๆ จะเหมาะสมกว่า อาทิ กระเป๋าใส่เหรียญ กระเป๋าถือและกระเป๋าสะพาย ซึ่งปัจจุบันมีนักออกแบบและเจ้าของธุรกิจชาวไทย เริ่มหันมาให้ความสนใจ จะส่งผลให้ผ้าทอถูกนำไปใช้ในรูปของผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ มากขึ้น ด้วยกระแสนิยม ในงานวิจัยครั้งนี้

2. ออกแบบและพัฒนาในรูปแบบเสื้อผ้าและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ ให้เกิดรูปแบบผลิตภัณฑ์ที่ทันสมัย ใช้งานได้จริงในชีวิตประจำวันอย่างมีประสิทธิภาพ คณะผู้วิจัยออกแบบผลิตภัณฑ์เสื้อผ้าและเครื่องประกอบการแต่งกาย โดยมีความคิดจากการใช้ศิลปะวัฒนธรรมรวมกับการใช้ประโยชน์จากเศษผ้าเหลือใช้ จากกระบวนการออกแบบให้เกิดผลิตภัณฑ์ที่มีความร่วมสมัย ดูทันสมัย เหมาะสมกับเพศและอายุของผู้ใช้งาน รวมถึงโอกาสการใช้งานผลิตภัณฑ์อีกด้วย ซึ่งชุมชนสามารถทำและเกิดรายได้แก่ชุมชนอีกทางหนึ่ง ในงานวิจัยนี้ มีการพัฒนารูปแบบเสื้อผ้าและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ อนุรักษ์ศิลปะไทย ซึ่งชุมชนสามารถทำและเกิดรายได้แก่ชุมชน โดยออกแบบและพัฒนาตัดเย็บเป็นผลิตภัณฑ์ต้นแบบ เสื้อคลุม หมวก กระเป๋า และรองเท้า จำนวน 4 ผลิตภัณฑ์ๆ ละ 5 ต้นแบบ รวมทั้งสิ้น 20 ต้นแบบ และคัดเลือกประเภทละ 1 ต้นแบบ เพื่อนำไปถ่ายทอด

3. เพื่อถ่ายทอดเทคโนโลยีการพัฒนาผลิตภัณฑ์เสื้อผ้าและเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย ดำเนินการถ่ายทอดความรู้ โดยจัดอบรมเชิงปฏิบัติการภาคทฤษฎี และ ภาคปฏิบัติระยะเวลาในการถ่ายทอดความรู้ จำนวน 2 วัน ผู้เข้าร่วมโครงการจำนวน 30 คน ระหว่างวันที่ 6 – 7 สิงหาคม พ.ศ. 2563 ณ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย ผู้เข้าร่วมโครงการได้รับความรู้เกี่ยวกับการเรื่องการแปรรูปเศษผ้าทอเหลือใช้ เรียนรู้กระบวนการพัฒนาผลิตภัณฑ์การออกแบบและตัดเย็บ ผู้เข้าอบรม ลงมือปฏิบัติการและพัฒนาผลิตภัณฑ์ ตามที่ทางนักวิจัยได้จัดเตรียมอุปกรณ์ไว้ และประเมินผลโดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เข้ารับการอบรมมีวิทยากรจำนวน 3 ท่าน คือ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์เสาวลักษณ์ คงคาอุยฉาย อาจารย์กฤตพร ชูแสง และอาจารย์มัลลิกา จงจิตต์ พบว่า ผู้เข้ารับการอบรมเป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 100.00 อายุ ส่วนใหญ่ อายุ 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.00 การศึกษาระดับมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 63.33 เป็นแม่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 33.33 รายได้ต่อเดือนอยู่ที่ 5,000-10,000 บาท ร้อยละ 33.33 ประสบการณ์ด้านการตัดเย็บเสื้อผ้าและเครื่องประกอบการแต่งกาย ส่วนใหญ่เคยทำจำหน่ายเป็นอาชีพเสริม คิดเป็นร้อยละ 73.33 และสอบถามถึงความพึงพอใจเกี่ยวกับหลักสูตร พบว่ากลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่มีความพึงพอใจมากที่สุด ในทุกด้าน คือ ด้านเนื้อหาสาระของหลักสูตร ค่าเฉลี่ย 4.59 ด้านการออกแบบ ค่าเฉลี่ย 4.50 ด้านวิทยากร ค่าเฉลี่ย 4.73 ด้านวัสดุอุปกรณ์ ค่าเฉลี่ย 4.82 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ค่าเฉลี่ย 4.60 และด้านคุณค่าและประโยชน์ใช้สอย ค่าเฉลี่ย 4.87

ผลการวิจัยพบว่า ออกแบบผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายจากเศษผ้าทอเหลือใช้จากกระบวนการออกแบบ และถ่ายทอดผลิตภัณฑ์สู่ชุมชน ส่งผลให้ชุมชนเกิดความเข้าใจสามารถออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายจากเศษผ้าทอเหลือใช้ของตนเองให้อยู่ได้เอง กลุ่มเป้าหมายเป็นสตรี ช่วงเป็นแม่บ้านและทำงานที่เกี่ยวข้องกับการตัดเย็บและเป็นอาชีพเสริมที่สามารถนำผลิตภัณฑ์ในครั้งนี้ไปสร้างอาชีพและสร้างรายได้ให้กับครอบครัวต่อไป

ข้อเสนอแนะ

จากการดำเนินงานวิจัย เริ่มจากการเก็บข้อมูลลงพื้นที่ชุมชน เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด จนได้เป็นแนวทางในการพัฒนาผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกายจากเศษผ้าทอเหลือใช้ ผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทางแก้ไขปรับปรุงสำหรับการศึกษางาน ดังนี้ แนวทางในการพัฒนาผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมและเครื่องประกอบการแต่งกาย ในวิจัยเล่มนี้ สามารถนำไปพัฒนาประยุกต์ใช้ชุมชนได้ แต่ก็ทำการศึกษาลักษณะรูปแบบของเศษผ้าของแต่ละชุมชน ก่อนเข้าสู่กระบวนการออกแบบและพัฒนาต่อไป

เอกสารอ้างอิง

ปิยะนุช กมลวิศิษฏ์.2551. การออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีสำเร็จรูป โดยนำวัสดุเหลือใช้จากอุตสาหกรรมผลิตกางเกงยีนส์มาประยุกต์ (กรณีศึกษา บริษัท ฮาร์วไทยแลนด์ จำกัด).จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรรษร มาตี ประธานกลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์ ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย.

สัมภาษณ์. 2 กรกฎาคม.2561.

พลวัต เพชรนารถ และวชิ อินทรักษ์.2551.ผลิตภัณฑ์โคมไฟจากผ้าฝ้ายพื้นเมือง กรณีศึกษาชุมชนบ้านกุดจอก ตำบลกุดจอก กิ่งอำเภอหนองมะโมง จังหวัดชัยนาท. วิทยาศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.

รัตนลักษณ์ ปัญจวุฒิพัฒน์. 2551. การพัฒนาผลิตภัณฑ์ดอกไม้ประดิษฐ์จากเศษผ้าไหม. งานวิจัย. กรุงเทพฯ:

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ.

สิงห์ อินทรชูโต. 2552. Reuse, The art of reclaim ศิลปะการคืนชีวิตให้ขยะ. กรุงเทพฯ: พงษ์วรรณการพิมพ์.

เสาวลักษณ์ คงคาอุยฉาย. 2545. ศิลปะการตัดต่อผ้า. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.